

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 maja 2012 roku

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Wiesław Pędziwiatr
Sędziowie:	SA Bogusław Tocicki SA Andrzej Kot (spr.)
Protokolant:	Aldona Zięta

przy udziale prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Marka Szczęsnego

po rozpoznaniu w dniu 17 maja 2012 roku

sprawy **R. Ł. (Ł.)**

oskarżonego z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy

z dnia 6 lutego 2012 roku sygn. akt III K 221/11

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego R. Ł., uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adv. J. G. 600 zł tytułem kosztów nieopłaconej obrony z urzędu oskarżonego R. Ł. w postępowaniu odwoławczym oraz 138 zł tytułem zwrotu podatku VAT;

III. zwalnia oskarżonego R. Ł. od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

R. Ł. został oskarżony o to, że:

w dniu 18 maja 2011 r. w J., woj. (...), przewidując możliwość pozbawienia życia E. C. i godząc się na to, poprzez zadawanie wielokrotnych uderzeń narzędziem tępym, względnie tępokrawędzistym w twarz, małżowiny uszne, lewą okolicę skroniową, lewą okolicę podżuchwową i być może w szyję po stronie lewej, spowodował obrażenia w postaci rozległych zlewających się masywnych podbiegnięć krwawych na twarzy, małżowinach usznych, okolicach zausznych, okolicy podżuchwowej lewej, na szyi z przodu i po stronie lewej z ranami łuku brwiowego lewego, okolicy kąta bocznego lewego oczodołu, niewielkie rany okolicy jarzmowej lewej, na lewym policzku, wardze dolnej, otarcie

naskórka na nosie i lewej małżowinie usznej, podbiegnięcie krwawe w kątach bocznych spojówek obu oczu oraz złamania kości nosowych z krwawieniem z nosa na zewnątrz, do dróg oddechowych i do żołądka, odwarstwienie tkanek miękkich od żuchwy w części lewej z krwiakiem śródtkankowym, podbiegnięcia krwawe powłok czaszki lewej okolicy skroniowej, wylewy krwawe pod oponę twardą mózgu i miękką mózgu oraz komór mózgu, ogniska stłuczenia w mózdzku i stłuczenie w poidle wielkim z następowym niewielkim obrzękiem mózgu – które to obrażenia spowodowały krwawienia wewnątrzczaszkowe i stłuczenia mózgu prowadzące do gwałtownego zgonu pokrzywdzonego, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach wielokrotnego powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazanym wyrokami Sądu Wojewódzkiego w Świdnicy III K 39/93 z dnia 28 kwietnia 1998 roku za czyny m.in. z art. 156 § 2 d.kk w zw. z art. 60 § 1 d.kk oraz art. 210 § 1 d.kk i art. 156 § 1 d.kk w zw. z art. 10 § 2 d.kk i art. 60 § 1 d.kk którym to wyrokiem orzeczono karę łączną 5 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, który odbywał od 18 października 2002 roku do 18 kwietnia 2008 roku oraz wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Świdnicy III K 65/94 z dnia 30 stycznia 1996 roku za czyny m.in. z art. 210 § 2 d.kk i art. 155 § 1 pkt. 2 d.kk i art. 54 pkt. 1 ustawy z dnia 10.04.1997 r. w zw. z art. 10 § 2 d.kk, art. 60 § 2 d.kk którym to wyrokiem orzeczono karę łączną 9 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od 4 stycznia 1994 r. do 10 lutego 1994 r. i od 18 kwietnia 2008 roku do 18 lutego 2010 r.

tj. o czyn z art. 148 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk

Sąd Okręgowy w Świdnicy wyrokiem z dnia 6 lutego 2012 r. (sygn.akt III K 221/11) orzekł, że oskarżonego R. Ł. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, a opisanego w części wstępnej wyroku, z tym, że wyeliminował z jego opisu stwierdzenie „być może w szyję po stronie lewej”, jak i przyjął, że dopuścił się go w warunkach wielokrotnego powrotu do przestępstwa tam opisanych tj. zbrodni z art. 148 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 148 § 1 k.k. wymierzył mu karę 25 (dwudziestu pięciu) lat pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania R. Ł. od dnia 19 maja 2011 roku do dnia 2 czerwca 2011 roku.

Na podstawie art. 44 § 1 k.k. zarządził przepadek przez zniszczenie dowodów rzeczowych opisanych jak na karcie 593 akt sprawy w pkt. 1-4 oraz 13-17, jak i na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. zarządził zwrot ma rzecz R. Ł. dowodów rzeczowych opisanych w pkt. 8-12.

Na podstawie art. 2 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonego R. Ł. od opłaty jak i wydatków na rzecz Skarbu Państwa.

Zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. J. G. w Ś. kwotę 738 zł. – za obronę z urzędu oskarżonego R. Ł., oraz na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. A. L. w W. kwotę 369 zł. za obronę z urzędu oskarżonego R. Ł. w toku śledztwa.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego R. Ł. zarzucając rażącą niewspółmierność (surowość) kary.

Podnosząc powyższy zarzut apelujący wniósł o zmianę wyroku w zaskarżonej części przez znaczne złagodzenie kary pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie jako bezzasadna w stopniu oczywistym.

Orzeczona wobec oskarżonego kara 25 lat pozbawienia wolności, aczkolwiek surowa, w realiach niniejszej sprawy surowością nie razi.

Wadliwości kwestionowanego orzeczenia skarżący upatruje w niezasadnym, jego zdaniem, powołaniu się przez Sąd Okręgowy na sposób popełnienia prawomocnie już osądzonych czynów. Skarżący przy tym nie wskazuje na jakiegokolwiek okoliczności łagodzące, które winny być uwzględnione przez Sąd I instancji, poza zdawkowym odwołaniem się do wieku oskarżonego i jego stanu zdrowia.

Podkreślić należy, że zgodnie z art. 53 § 2 kk wymierzając karę Sąd zobowiązany jest uwzględnić m.in. sposób życia sprawcy przed popełnieniem przestępstwa. W tym zakresie znaczeniowym mieści się akcentowana przez Sąd Okręgowy nie tylko wielokrotna karalność oskarżonego ale także rodzaj, charakter oraz sposób penalizowanego zachowania. Wielość popełnionych przez oskarżonego przestępstw przeciwko życiu i zdrowiu, natężenie użytej przemocy, brutalność działania (na co wskazuje wprost opis czynów przypisanych oskarżonemu w wyrokach skazujących znajdujących się w aktach sprawy), wreszcie działanie w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w warunkach art. 64 § 2 kk, zdecydowanie przemawia na niekorzyść R. Ł., prowadząc do oczywistego wniosku o zaawansowanej demoralizacji oskarżonego i o nieskuteczności resocjalizacyjnego oddziaływania dotychczas orzeczonych (długoterminowych) kar pozbawienia wolności. Fakt, że oskarżony w krótkim czasie od opuszczenia zakładu karnego popełniał kolejne, podobne przestępstwa wskazuje na realne zagrożenie z jego strony dla innych osób, także przemawiające za koniecznością jego izolacji.

Wszakże nie są to przecież jedyne okoliczności obciążające. Oskarżony z błahego powodu zaatakował starszego (84 lata) człowieka. Sposób działania, w tym przede wszystkim wielość zadanych ciosów wobec bezbronnej ofiary, świadczy o niczym innym jak tylko o bestialstwie. Pokrzywdzony okazał oskarżonemu zaufanie, dał mu pracę i nie zrobił mu jakiegokolwiek krzywdy. Działanie pod wpływem alkoholu i zachowanie oskarżonego po popełnieniu przestępstwa, także należą do okoliczności obciążających. Podobnie należy ocenić jego dysocjalną osobowość.

Słusznie zatem Sąd Okręgowy wywodzi, że przyjęta postać zamiaru sprawcy (zamiar ewentualny) i zadeklarowana skrucha nie może determinować jego łagodniejszego potraktowania. Tym bardziej, że w szczerą ową skruchę należy wątpić, mając na względzie wielokrotny powrót oskarżonego do przestępstwa. Można rzec, że te okoliczności łagodzące co najwyżej sprzeciwiały się orzeczeniu kary dożywotniego pozbawienia wolności. Jeszcze raz podkreślić należy, że nasilająca się eskalacja przemocy ze strony oskarżonego prowadząca do coraz bardziej poważniejszych skutków, tym razem śmierci pokrzywdzonego, musi pociągać za sobą taką reakcję karną jaką zastosował Sąd Okręgowy. Orzeczenie kary łagodniejszej byłoby w istocie wyrazem pobłażliwości dla oskarżonego.

Uznając zatem zarzuty apelującego za chybione, a zaskarżony wyrok za prawidłowy, Sąd Apelacyjny utrzymał go w mocy.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze Sąd orzekł na podstawie art. 624 § 1 kpk.

Przyznanie wynagrodzenia obrońcy z urzędu znajduje oparcie w art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze.